

2.

Βλέπω τοῦ Τμάρου τὸ βουνόν, — χιῶν περικαλύπτει
 Τα δάση ἀφ' ὧν ἀφεται ἡ γαύρη κυρφή του, —
 Τὴν λίμνην, ἐνθα χύνεται τὸ νῆμα τοῦ Κωκυίου,
 Τὴν πόλιν, ἥτις παρ' αὐτὴν καλλιπρεπῆς προκύπτει.
 Ἴδου τῆς λίμνης ὀμφαλός, τὸ σχῆμα τοῦ νησιού'
 Ἰχνος δὲν εἶναι θερινῶν ἀγροκηπίων, οὔτε
 Ὁ οἶκος ὁ θηλυπρεπῆς Πασᾶ καταχθονίου'
 Πύργος ἐκεῖ περιτρητός ἀρματωλῶν ὑψοῦται.

3.

Νέρη ἐμαύριζον προτοῦ ὑγρὰ καὶ πυκνωμένα,
 Εἰς τῶν βουνῶν τὰ φάραγγας ἢ λαίλαψ ἐπλανᾶτο
 Καὶ δρῦς κατεκυλιότο πρὸς τὸ πεδίον, κάτω
 Καὶ τὰ πτηνὰ πρὸς ἄστυλον ἐπέτιον φοβισμένα.
 Ἀνέφελος ἤδη γελᾷ ἢ στέγ' ἢ σαπφειρίνη
 Καὶ ὄψιν ἐλαβεν ἢ γῆ νεάνιδος λουσοθείσας,
 Ὁ Φοῖβος μεγαλοπρεπῆς πρὸς τὴν εὐνὴν του κλίνει,
 Πυρκαϊὰ δὲ φαίνεται ἢ χρυσωμένη δύσις.

4.

Ἴδὲ τὸ Μεσοκέλλιον (α). Ἐντὸς στενῆς κοιλάδος
 Λημέρι ζώνου κύκλωθεν φυλλάκανθοι ἐλάται
 Καὶ ὑπ' αὐτὰς δυσχεῖρωτος ὀπλίτης (β) δεικνύται,
 Ἐν ἐξυτῶ τὸν φοίνικα ἐγκλείων τῆς Ἑλλάδος
 Τρεῖς κλέπται ὀπισθόχειρα φρουροῦν δεσμώτην ἕνα
 Κ' ἐπὶ φυλλάδων ἐνοπλοὶ πέντε κοιμῶνται ἄλλοι.
 Σύνους αὐτὸς τὰ βλήματα φέρει πρὸς γῆν κλιμένα,
 Μειράκιον, ἀλλ' ἀνδρικά τὸν εὐπρεπίζουσαν κάλλη,

5.

Υἱὲ τοῦ Χλώρου, εἰς φρουρὸς τὸν δέσμιον σαρκάζει,
 Δὲν ἔχεις ὑπὸν; μὴ σκληρὰν εὐρίσκεις τὴν στρω-
 [μὴν σου,
 Πτωχὸν τὸ δεῖπνον; τὴν καλὴν δὲν ἔχεις ἀδελφὴν σου
 Τὴν κλίνην καὶ τὴν τράπεζαν νὰ σοὶ προετοιμάσῃ!
 Ὁργίλος ἤγειρεν αὐτὸς τὸ μέτωπον κ' ἐχύθη
 Εἰς τὴν καλλίστην ὄψιν του τὸ χρώμα τῆς πορφύρας·
 Δίς θέλων δὲν κατώρθωσε, πλὴν τέλος ἀπεκρίθη·
 — Φράξον, δειλὲ, τὸ στόμα σου, ἢ λῦσόν μου τὰς
 [χεῖρας!

6.

Καὶ πάλιν κάτω ἐκλινε τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὁμοῦ
 Τοσοῦτον ἦσαν ἄγριοι τῆς φράσεως οἱ τρόποι,
 Ὡστε ὁ γέλωσ τῶν φρουρῶν εἰς τὴν στιγμὴν ἐκόπη
 Καὶ τοὺς κατέσχ' εὐλάβεια καὶ κρυφίος τις τρόμος.
 Πάλιν ὁ νοῦς του τὸ τμηθὲν ἐπιδιώκει νῆμα·
 Κλέπτῃς προσήλθ' ἐθειλοντῆς, πιστὸς ἀνὴρ, ὁ Κίσσας,
 Τί ἔγειρεν; ἀπέθανε τῆς πίστεώς του θυμα;
 Ὁ Φῶτος τὸν ἐφόνευσε τὸν δόλον ἐννοήσας;

(α) Ἀντικρὺ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων ὑπάρχει ὄρος καλούμενον Μητωικέλλη. Τὸ μετέπλασα ἐπὶ τὸ εὐφωρότερον.

(β) Ὁ κλέπτῃς ἐν γένει.

7.

Αὐτὰ ὁ τάλας σκέπτεται ἐνῶ μικρὸν τι πέραν
 Ὁ Φῶτος, πρῶτος τῶν κλεπτῶν, τὸν Κίσσαν
 [στανίζει
 ῥητὴν σπῆλαιον βαθύ καὶ σκοτεινὸν φωτίζει
 Καὶ κίσσαι τις ἀπαίσιος πληροὶ τὴν ἀτμοσφαιρᾶν
 Ἰδέτε τον, ἐπὶ σταυρῶν δετὸς ὁ Κίσσας μένει'
 Ἐνῶ γυμνὸν τὸ στήθος του λειποψυχεὶ καὶ πάλιν
 Ἐνῶ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς τὸ πρόσωπον ἐμφορᾶ
 Ἄλλοι τὸν καίουσιν ἐλαίον, τὸν μαστιγούνοσιν αὐτόν

8.

— Δὲν εἶναι τις χριστιανὸς πνευματικὸν νὰ φέρῃ,
 Ὁ Φῶτος ἀποκρίνεται ὡς Τοῦρκος ὁ ἀπίθανος
 Ἄν δὲν εἰπῆς τίς σ' ἔστειλε καὶ τί ζητῶν ἐράνης;
 Εἰς τὸ λημέρι τῶν κλεπτῶν, τοῦ Φώτου τὸ λημέρι
 Κ' ἐκτελεσται τοῦ βδελυκτοῦ ἐκείνου μαρτυρίου
 Μὲ λύσαν εὐειτέρων τοὺς αἰκισμοὺς κακοῦργου
 Κόλασις δὲ κατέφλεγε τὸ στήθος τοῦ δεσμίου
 Καὶ τὰς σπαιρούσας σάρκας του ἡ μαστίς ἐκρέουσεν

9.

Πόνου δριμύς κατέτηκεν τὰ σπλάγγνα τοῦ δειλῆ
 Οὐδεὶς δ' ὑπῆρχε τὴν δεινὴν οἰκτεῖρων συμφορᾶν
 Ἐν τούτοις νύκτιον πτηνόν, λιπὸν τὴν φωλαὴν του,
 Ἀπὸ τὰ μαύρα χάσματα ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου.
 Γὸν θόλον περιήλθε τρίς ἀτάκτως περυγύζον
 Καὶ συριγγόν ὡς ἄνεμον ἐκχύνον πρὸς τὰ κείνα
 Ἐνῶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πῦρ, ἐν κύκλῳ ἀνθρακίφου
 Εἰς τοῦ σπηλαίου τὴν πυκνὴν σκοτίαν ἐπλανᾶτο

10.

Ἄλλὰ τὰς πτέρυγας χαλῶν ἐπεστηρίχθη πλέον
 Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὄνου εἰς χάσμα τι τοῦ θόλου
 Εἶπον οἱ κλέπται, Ἀληθῆς μορφή τοῦ διαβόλου!
 Εἶπεν ὁ Φῶτος, Σατανᾶς, ὡσφράνθη θηνημαίον
 Καὶ τείνων τὴν πιστόταν του, σκοπεῖ καὶ τὸ φῶς
 Ἐπὶ τὸν Κίσσαν ἐπεσεν ἐκεῖνο μετὰ κρότου,
 Γέλωσ δὲ τότε βδελυκεὶς ἀντήχησε καὶ χλεύη
 Ἀνηλεὴς ἐπικράνη τὴν μοῖραν τοῦ δεσμώτου.

11.

Ἴδὲ πῶς εἰς τὸ στήθος του ἡματωμένον κείται,
 Ἴδὲ πῶς μὲ τὰς πτέρυγας ὄλον αὐτὸν σκεπάζει
 Ὁ δυστυχὴς δαμάζεται κ' ἐξω φρενῶν κραυγάζει
 — Σκληροὶ, τὰ πάντα μαρτυρῶ καὶ μὴ με τῶν
 [νῆτε!
 Εἶτε ὁ πόνος ὁ δριμύς, ὅστις τὰ σπλάγγνα φλέγει,
 Εἶτε προλήψις ἔσειαν τὸν νοῦν τοῦ ταλαιπωροῦ
 Αὐτὰ μ' ἐκλείουσιν φωνὴν ὁμολογεῖ καὶ λέγει'
 — Φῶτε, ὁ Κίσσας εἴμ' ἐγὼ, ἀρματωλὸς τοῦ Χλώρου

12.

Πόθος διπλοῦς καὶ ἰσχυρὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μου
 Νὰ ἐκδικήσω μ' ἔφερε τὸ αἷμα τοῦ γαμβροῦ μου
 Νὰ λύσω τ' ἄδικα δεσμὰ τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ μου
 Ἄλλὰ δὲν ἦτο θέλησις θεοῦ ἢ θέλησις μου.
 — Νὰ μὲ φονεύσῃς; ἀλλὰ πῶς; — Ἡ μαῦρη καὶ ἡ
 Ψυχὴ σου δὲν μ' ἐλάνθανεν... Ὡ εἶθε τῶν φρενῶν μου